

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΑΚ ΚΑΡΘΟΥ

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Ράλφ Πέτερσον, εύκίνητος, ζωηρός, με μιὰ φανταχτερή κομψότητα πήδησε ανάλαφρα στον έξωστη του τελευταίου λεωφορείου. "Επειτα, άπαθής άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε νά καπνίζει σαν ένας άμέριμνος τζέντλεμαν πού γυρίζει ήσυχος στο σπίτι του. Κανείς δέν θά μπορούσε νά ύποψιασθή ότι ο νέος αυτός είχε λεηλατήσει έδω και λίγη ώρα ένα άδαμαντοπωλείο της Ουάσιγκτων - Στρήτ και είχε δολοφονήσει έναν πόλισμαν, με μιὰ μαχαιριά στην καρδιά, πού θέλησε νά τόν συλλάβη την ώρα πού έφευγε. Ο Ράλφ ήταν ένας ψύχραιμος γκάγκστερ πού προκαλούσε τόν θαυμασμό και την έκπληξι των συντρόφων του με την παροικιϊώδη άπάθειά του.

Τη στιγμή λοιπόν πού έτοιμαζόταν νά πετάξη τó τσιγάρο του και νά κατέβη, άκουσε δίπλα του μιὰ δειλή φωνή νά του λήη:

—Κύριε, χάσατε κάτι...

Ο Ράλφ κύτταξε άμέσως κάτω γύρω στα πόδια του. Από την τσέπη του, πού ήταν γεμάτη από διαμαντικά, είχε πέσει ένα γυναικείο ρολόι του χεριού με μπριλλάντια. Ο λωποδύτης τó πήρε από κάτω με άπάθεια και τó πέρασε στο χέρι του.

—Ευχαριστώ... έκανε. Είνε ένα «ένθύμιο» από τη μακαρίτισσα τη γυναίκα μου. Σας ευχαριστώ και πάλι, δεσποινίς...

Και κύτταξε τη δειλή νέα πού είχε δει τó ρολόι του. Ήταν ένα δροσερό κορίτσι δεκαοχτώ χρόνων, με ύφος έπαρχιώτικο. Η ώμορφιά του ώστόσο ήταν έκπληκτική. Έκείνη, στη διαπεραστική ματιά του Ράλφ κοκκίνισε και έσκυψε τó κεφάλι της. "Επειτα, γύρισε και ρώτησε τόν εισπράκτορα:

— Είνε μακρυνά άκόμα τó Μπέρκελ - Σκουαίρ;

—"Οχι και πολύ, δεσποινίς, της άπάντησε ο Ράλφ. Θα σας δείξω έγώ πού πρέπει νά τεθήτε...

Κι' έπειτα, έπρόσθεσε:

— Θα κατεβώ κι' έγώ εκεί... "Ερχεσθε πρώτη φορά στη Νέα Υόρκη;

— Μάλιστα, του άπάντησε ή νέα. Με λένε "Εβελιν Τρέζαν και ήρθα νά βρω δουλειά. Οί γονείς μου μένουν στο "Ακρωνθιλ... Μά είναι παραπολύ φτωχοί...

Ο Ράλφ, συγκινήθηκε για πρώτη φορά στη ζωή του και της ζήτησε νά του έπιτρέψη νά τη βοηθήση. Ήταν τόσο δειλή, τόσο άθώα, τόσο άγνη αυτή ή κοπέλλα!

Στο Μπέρκελ - Σκουαίρ κατέβηκαν μαζί προχώρησαν ως την 233η όδó και κατόπιν, μπροστά σ' ένα παληό και σκοτεινό σπίτι, ο γκάγκστερ άποχαιρέτησε την "Εβελιν. Έκει καθόταν μιὰ θεία της και αυτή τη φιλοξενούσε προσωρινώς, ώσπου νά βρη μιὰ δουλειά. Ο Ράλφ, της έσφιξε τó χέρι, σαν παληός φίλος και της έδωσε ραντεβού για την άλλη μέρα σ' ένα μικρό μπάρ της γειτονικής πλατείας.

Πέρασαν στην έξοχη πιό ώμορφα από κάθε άλλη φορά.

"Όλη τη νύχτα ο γκάγκστερ, τριγυρίζοντας όπως πάντα έδω κι' εκεί στα κέντρα του ύποκόσμου, είχε στο νοú του την άθώα "Εβελιν. Αυτό τó ώμορφο κορίτσι είχε συγκινήσει, όσο κανένα άλλο, τη σκληρή καρδιά του. "Επειτα, τόν τελευταίον καιρό, ή δουλειές δέν πήγαιναν διόλου καλά... Η άστυνομία είχε πάντα άγρυπνα τά μάτια της και για νά μπορέση ένας γκάγκστερ νά πετύχη κανένα «κόλπο», έπρεπε νά θάψη τά χέρια του με αίμα. Κι' αυτό, διάβουλε, τόν έστελνε κατ' ευθείαν στην ήλεκτρική καρέκλα! Κι' έτσι ο Ράλφ είχε άρχισει νά συλλογίζεται, ότι θά έκανε καλά νά άποτραβηχθή από τó «επάγγελμα» και νά χαρη σαν τίμιος άνθρωπος τις οικονομίες του...

Την άλλη μέρα λοιπόν γνωρίσθηκε καλύτερα με την "Εβελιν και κατάλαβε πώς του ταίριαζε όσο καμμιά άλλη γυναίκα. Της είπε πώς της είχε βρει μιὰ καλή δουλειά, της μίλησε για τó μέλλον και της έδωσε ένα σωρό ωραίες έλπίδες... "Επειτα, δίστασε νά της μιλήση για την άγάπη του και τó άφησε αυτό για την άλλη μέρα.

Μά και την άλλη μέρα δέν ειπε τίποτε. "Όσο ή "Εβελιν δέν

άργησε νά καταλάβη τόν έρωτά του κι' όπως ήταν θαμπωμένη από την ευγενική συντροφιά του και τά δώρα του, τόν άγάπησε μ' όλο τó πρώτο πάθος της άθώας καρδιάς της.

* * *

Δέκα μέρες πριν από τó γάμο τους, ή "Εβελιν κι' ο Ράλφ γύρισαν μαζί μ' ένα μικρό τραίνο από ένα προάστειο. Τó άνοιξιάνικο θράδυ ήταν γλυκό μυρωμένο κ' ή έρωτευμένες καρδιές τους ξεχειλίζουν από τρυφερότητα κι' ευτυχία.

"Αξαφνα, στη γωνιά της θέσεώς της, ή "Εβελιν βρήκε μιὰ φωτογραφική μηχανή. Κάποιος θά την είχε ξεχάσει...

—"Ω, έκανε, ας την κρατήσουμε ως την άλλη Κυριακή, θά μπορέσουμε έτσι νά βγάλουμε ένα σωρό ώμορφες φωτογραφίες! "Επειτα, θά την πάω μόνη μου νά την παραδώσω στα «'Απολεσθέντα Άντικείμενα» και θά πώ ένα μικρό ψέμα, πώς μόλις την είχα βρη...

Από τη μέρα όμως πού είχε κλέψει τó άδαμαντοπωλείο της Ουάσιγκτων Στρήτ και είχε δολοφονήσει τόν πόλισμαν πού ήθελε νά τόν πιάση, ο Ράλφ έκανε μιὰ ύποδειγματική ζωή. Είχε αλλάξει. Είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Διαμαρτυρήθηκε λοιπόν ζωηρά κ' ειπε στην "Εβελιν πώς δέν ήταν διόλου σωστό αυτό πού ήθελε νά κάνη: νά κρατήση έστω και για μιὰ έβδομάδα την ξένη φωτογραφική μηχανή. Μά εκείνη άρχισε νά κλαίη, σαν μικρό κορίτσι και ο Ράλφ για νά μη την πικράνη περισσότερο, δέν επέμεινε και δέχθηκε νά κρατήσουν λίγες μέρες τη φωτογραφική μηχανή.

"Ετσι, την άλλη Κυριακή, πέρασαν στην έξοχη, μέσα στα γρασιδία πιό ώμορφα από κάθε άλλη φορά. Φωτογραφήθηκαν με τó φίλμ πού βρισκόταν στη μηχανή και πού ήταν στον αριθμό 2 κι' έπειτα έβαλαν κι' ένα άλλο δικό τους και τράβηξαν ο ένας του άλλου ένα σωρό έσταντάνε. "Επειτα, όταν έδωσε ο ήλιος, ο Ράλφ έδωσε τά δυό φίλμ σ' ένα φωτογράφο του Τζέφρυ, του μικρού προαστείου, όπου συνήθιζαν νά περνούν την Κυριακή τους. Περιστό ν' αναφέρη κανείς ότι ο γκάγκστερ είχε αλλάξει τ' όνομά του και λεγόταν τώρα Τζώρτζ Κέλλυ. Την άλλη Κυριακή, πού θά πήγαιναν πάλι στην έξοχη, θά έπαιρναν τις φωτογραφίες...

Την Τρίτη τó θράδυ όμως, καθώς ή "Εβελιν άνοιξε μιὰ έσπερινή έφημερίδα, ειδη κατάπληκτη στην πρώτη σελίδα τη φωτογραφία του άγαπημένου της Ράλφ και δίπλα τη δική της φωτογραφία! Κι' από κάτω, με χτυπητούς τίτλους, ο άστυνομικός ρεπόρτερ της έφημερίδος έγραφε τά έξης:

«Έδω και λίγες μέρες πληροφορήσαμε τους άναγνώστας μας για τη μυστηριώδη έξοφάνισι του μίστερ Φέρολ, του πλουσίου κτηματία του Τζέφρυ. Σήμερα λοιπόν ο φωτογράφος αυτού του προαστείου, ο Τζαίμς Κρόσσινς, από μιὰ τυχαία σύμπτωση, βοήθησε την άστυνομία νά διαφωτίση αυτήν την ζοφερή ύπόθεσι. Την περασμένη Κυριακή κάποιος Τζώρτζ Κέλλυ του παρέδωσε δυό φίλμ φωτογραφικής μηχανής για νά τά εμφανίση. Σε μιὰ τότε από τις φωτογραφίες αυτές ο Κρόσσινς άνεγνώρισε τά χαρακτηριστικά του άτυχου μίστερ Φέρολ πού ήταν τακτικός πελάτης του και μανιώδης έρασιτέχνης φωτογράφος. Άμέσως, έδοποίησε την άστυνομία και ή έρευνες των ντέτεκτιβ ώδήγησαν στη σύλληψη του Τζώρτζ Κέλλυ. Ο άνθρωπος αυτός εινε ο γκάγκστερ Ράλφ Πέτερσον, ένας από τους πιό επικίνδυνους κακοποιούς της Νέας Υόρκης.

»Ο τρομερός γκάγκστερ συνελήφθη τη στιγμή πού παρέδιδε στα «'Απολεσθέντα Άντικείμενα» τη φωτογραφική μηχανή πού είχε κλέψει από τόν μίστερ Φέρολ. Ο Ράλφ Πέτερσον ώστόσο δήλωσε με τόν πιό κατηγορηματικό τρόπο, ότι δέν έχει άνακατευθή διόλου στην ύπόθεσι της έξοφανίσεως του άτυχου κτηματία του Τζέφρυ κ' ότι τη φωτογραφική μηχανή, την είχε βρει μέσα στο τραίνο. Μά αυτό δέν έχει (Συνέχεια στη σελίδα 45).

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΣΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 29)

τάκια του και το πρωί το βρήκα παγωμένο, άψυχο, νεκρό... Μια ιστορία ζωής, ήτανε αυτό το πουλάκι, λατρευτέ μου 'Αλφρέδε... Θυμάσαι;... Και τώρα, όπως όλα στη ζωή, έσβυσε κι' αυτό, με το θάνατο...

Σ' αφήνω, άγγελέ μου. Σε χαιρετώ, σε φιλώ, σε σφίγγω στην άγκαλιά μου, από μακριά, από τόσο μακριά...

Γράφε μου ακόμα. Γράφε μου ως την τελευταία στιγμή, που θ' αφήσω τη Βενετία...

Χαίρε
ΓΕΩΡΓΙΑ

26 Μαΐου 1834

Αγαπημένε μου 'Αλφρέδε,
Σου γράφω, χωρίς να περιμένω γράμμα σου, χωρίς να το λάβω ακόμα.

Είμαι φριχτά καταβεβλημένη, θλιμμένη άνησυχη. Δεν ξέρω γιατί, όχι μόνο δεν μπορώ να ιδώ την κόρη μου, αλλά ούτε γράμμα της να λάβω.

Τα δικά μου, που της στέλνω, στο Παρίσι φαίνεται πως δεν της τὰ δίνουν. Η άνησυχία μου, έχει γίνει άληθινός επιάλτης...

Ακόμα, μ' όλη αυτή την αγωνία, μου συνέβη χθές να σε ιδώ στο όνειρό μου. Σε είδα χλωμό, άσθενικό, άρρωστο... Αρχισα να φωνάζω, να κλαίω, να σακρύζω στον ύπνο μου, ως τη στιγμή που πετάχτηκα απ' το κρεβάτι. Τρέμω για την υγεία σου, 'Αλφρέδε... Μόλις λάθης αυτό το γράμμα γράψε μου άμέσως. Αν έχης στείλει γράμμα, ξανάγραφέ μου... Μου φαίνεται πως είμαι μόνη, κατάμονη στον κόσμο... Όλοι όσοι με αγάπησαν, μου φαίνεται πως πέθαιναν, πως δεν υπάρχουν πια στη ζωή...

Τρέμω που σου γράφω... Τα μάτια μου στάζουν δάκρυα...

Σε χαιρετώ και σου ζητώ να με συγχωρήσης, γιατί ίσως σε στενοχωρώ και σένα μ' αυτά τὰ μελαγχολικά μου λόγια που δεν μπορώ να τὰ συγκρατήσω και να μη στα γράψω.

Γι' αυτό, το γράμμα μου αυτό, σε παρακαλώ να το κάψης, να το ρίξης στη φωτιά...

Δεν αξίζει να μείνι στα χέρια σου, ένα γράμμα γεμάτο άγωνίες, γεμάτο έννοιες, που είνε προσωπικά δικές μου και που δεν άφυρούν τον έρωτά μας...

Ω! τί ζωή! Τί ζωή φριχτή που περνώ, μόνη, χωρίς έσένα...

Χαίρε, μικρέ μου άγγελε... Πόσο είσαι καλός! Ξέρω ότι μ' αγαπάς, όπως σ' αγαπώ κι' εγώ...

Χαίρε
ΓΕΩΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

Η Σοφία, εκείνες άκριώς τις ήμέρες, έγραψε ένα διήγημα, όπου μιλούσε για τον Τολστόη, για τον έαυτό της και για μια φίλη της, τη Νατάσα. Ο Τολστόη το έμαθε και της ζήτησε να διαβάση τὰ χειρόγραφα. Έπειτα, σημείωσε στο «Ημερολόγιό» του:

«Σήμερα διάβασα το διήγημα της Σοφίας. Τί απλότης και τί τόπος σ' όλο το διήγημα! Η φράσις της: ή τόσο συμπαθητική μορφή του», με καθυσέχασε. Ασφαλώς δεν πρόκειται για μένα...»

Ο συγγραφέυς της «Αννας Καρενίν» πίστευε πως ήταν άσχημος και υπέφερε γι' αυτό. Πολλές φορές άλλωστε έκανε λόγο για την «άσκημία» του στη Νατάσα, που ήταν κοινή τους φίλη.

Αργότερα όμως, στο σπίτι του θείου της Σοφίας, ο Τολστόη δεν μπόρεσε να κρύψη περισσότερο τον έρωτά του και της έκανε την έξης παράξενη και πρωτότυπη έρωτική έξομολόγησι. Πήρε ένα κομμάτι κιμωλίας και έγραψε πάνω στο κόκκινο σκέπασμα του τραπέζιου, τὰ ακόλουθα αρχικά: «Η. Ο. Σ. Π. Ο. Θ. Ν. Π. Τ. Α. Δ. Ε. Α. Ε. Ε. Α.» Τ' αρχικά αυτά ή Σοφία με το θαυμαστό ένστικτο της έρωτευμένης και με την καταπληκτική έξυπνάδα της τὰ διαέκασε με μεγάλη εύκολία. «Έλεγα» δέ τὰ έξης:

«Η οικογένειά σας πιστεύει ότι θέλω να παντρευτώ τη Λίζα. Αυτό δεν είνε αλήθεια. Έγώ εοῶς αγαπώ».

— Ο Λέων, έλεγε κατόπιν ή Σοφία, δεν παραξενεύθηκε διόλου που διάβασα εύκολα αυτό το κρυπτογράφημά του. Θεωρούσε ως πολύ φυσικό το ότι καταλάβαινα τὰ πάντα.

Η Σοφία ήταν τότε μόλις 18 χρόνων. Ύστερα από λίγες μέρες ο Τολστόη πήρε την άπόφασι να της δώση ένα γράμμα:

«Είνε τρεις εβδομάδες τώρα που υποφέρω, της έγραφε. Κάθε μέρα λέω: — Σήμερα θά της τὰ πω όλα! και κάθε μέρα μένω με την ίδια αγωνία κι' αναρωτιέμαι: Γιατί δεν της είπα τίποτε; Σ' αυτό το γράμμα λοιπόν σου λέω ότι δεν βρίσκω το θάρρος να σου πω ο ίδιος δια έψηση φωνής. Είσαι μια τίμια γυναίκα. Απάντησε μου ειλικρινά και τίμια τί πρέπει να κάνω... Μά, για την αγάπη του Θεού, μη πεις ψέματα! Λοιπόν, απάντησέ μου: θέλεις να γίνης γυναίκα μου;...»

Τη στιγμή που τελείωνε το διάβασμα αυτού του γράμματος, ή Σοφία, παρουσιάσθηκε ή Λίζα. Από τὰ δάκρυα της αδελφής της κατάλαβε τότε τί της έγραφε ο Τολστόη και έπαθε μια νευρική κρίσι από την άπογοήτευσί...

Μά ή Σοφία δεν έφταιγε. Κι' έτσι απάντησε στον Τολστόη

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΘΑΝΑΤΩΘΗΚΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

κουρσάρου, όλος ο λαός έξηγέρθη. Και ή κυβέρνησις διέταξε όλα τὰ πολεμικά καράβια να θγούν προς καταδίωξιν των πειρατών και να τους συλλάβουν ζωντανούς ή πεθαμένους.

Ο Μπεναβίντες τὰ έμαθε όλ' αυτά από τους κατασκόπους του κι' έκρυψε τον στόλον του σε έναν έρημο όρμο, περιμένοντας μέρες καλύτερες. Έπί του παρόντος, άφου άποθίβασε τους άνδρες του στην ξηρά, άρχισε πάλι τις τρομερές του επιδρομές, σφάζοντας, πυρπολώντας, λεηλατώντας όλες τις έπαρχίες της Χιλής, άνοίγοντας άληθινές μάχες με τὰ τακτικά στρατεύματα και κατατροπώνοντας τα.

Τότε ή κυβέρνησις, μη μπορώντας να κάνη τίποτε με τη δύναμι, κατέφυγε στην πονηρία: εξαγόρασε δυο από τους ύπαρχηγούς του ληστάρχου, δυο παληανθρώπους, που είχαν άνακατευθί σ' ένα σωρό εγκλήματα. Τους ύποσχέθηκε δηλαδή, ότι θά τους χάριζε τη ζωή και θά τους εξασφάλιζε μια σύνταξι, αν της παρέδιδαν τον ληστάρχο.

Οι δυο προδότες τὸ κατάφεραν εύκολα αυτό. Έπεισαν τον Μπεναβίντες να όργανώση μια έπίδρομη έναντίον του μικροῦ λιμένος της Τοποκάλα. Μά μόλις ο «Ωκεανός», επάνω στον όποιο επέβαινε ο ληστάρχος έφθασε στην είσοδο του λιμένος, τον έρριξαν επίτηδες έξω και συγχρόνως είδοποίησαν τη φρουρά της πόλεως, ή όποία έτρεξε και συνέλαβε τον Μπεναβίντες, έπειτα από μια άπεγνωσμένη αντίστασι.

Η δίκη του Μπεναβίντες θάσταξε μήνες όλόκληρους, Τέλος στις 22 Φεβρουαρίου 1823 καταδικάστηκε στον δι' άγχόνης θάνατον. Η εκτέλεσίς του έγινε άθημερόν. Τον έσυραν μάλιστα στον τόπο, όπου ήταν στημένη ή άγχόνη, έχοντάς τον δεμένο στην ούρα ενός μουλαριού. Για να προλάβουν δέ κάθε καινούργια του νεκρανάστασι, του έκοψαν το κεφάλι και τὰ χέρια και τὰ εξέθεσαν στην κοινή θέα διαδοχικά σ' όλα τὰ μέρη, όπου είχε διαπράξει τὰ εγκλήματά του.

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

Λεφωνήτριες των μεγάλων ξενοδοχείων των κοσμικών κέντρων, οικιών, καθώς και διάφορες ώμορφες γυναίκες που έχουν άτυχήσει στον έρωτα. Μη φαντασθήτε ότι είμαστε άσυνείδητες κακοποιοί και ότι έκβιάζουμε τους «πελάτες» μας για να τους πάρουμε τὰ λεφτά. Αυτό είνε να πούμε μια χρηματική τιμωρία τους. Το μεγαλύτερο μαρτύριο είνε ή θάσανος στην όποία τους ύποβάλλουμε, με την άπειλή ότι θ' άποκαλύψουμε τις σχέσεις των. Και επειδή πρέπει να τιμωρηθούν σπεύδουμε να είδοποιήσουμε τους ενδιαφερομένους. Όσο για τὰ λεφτά που μαζεύουμε από αυτούς τους «έκβιασμούς» τὰ καταθέτουμε στην Τράπεζα! Έχουμε σκοπό να χτίσουμε ένα μεγάλο οικημα στο όποιο να δύνανται να βρούν άσυλο και τροφή όλες ή δυστυχισμένες γυναίκες, ή όποιες παρά τη φτώχεια που τις βασανίζει εξακολουθούν να παραμένουν πιστές στους συζύγους των φροντίζοντας να περιποιούνται τὰ παιδιά των. Και αυτό το οικημα πολύ γρήγορα θά άνεγερθί γιατί καθημερινώς αί εισπράξεις της «Λέσχης» αύξάνονται σημαντικά.

— Ο τρόπος δέ της εργασίας μας, εξήγησεν ή «μίσσες» Στέφενσον, είνε άπλουστατος. Παρακολουθούμε όλες τις τηλεφωνικές συνομιλίες και σημειώνουμε εκείνες που μας ενδιαφέρουν. Έτσι μαθαίνουμε τις διάφορες άπιστίες των γυναικών και των άνδρων και σπεύδουμε να τις έκμεταλλευθούμε για το σκοπό που αναφέραμε.

Το δικαστήριο φυσικά άθώωσε την «μίσσες» Κάρολ και την εύχαρίστησε γι' αυτό το αξιοθαύμαστο έργο της. Μά καταδίκασε τον άτυχο Σμιθ σε είκοσι χρόνια φυλακής, γιατί ή άνωθροκτονία στην Αμερική θεωρείται ως το πιο φρικώδες εγκλημα.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

καιμιά σημασία, γιατί ο γυάγκστερ έδω και λίγο καιρό λεηλάτησε ένα οδαιμαντοπωλείο της Ουάσιγκτων - Στρητ και δολοφόνησε ένα πόλιτσιαν!... Κι' αυτό μόνο το κατορθωμά του είνε άρκετό για να τον στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα...

Καθώς βλέπετε, ή τύχη βοηθάει πάντα τους άστυνομικούς. Ο Ράλφ Πιέτερσον έκανε την άνοησία να χρησιμοποιήση το φίλμ που είχε βρει μέσα στη φωτογραφική μηχανή του μίστερ Φέρολ, χωρίς να ξέρη ότι ή πρώτη φωτογραφία αυτού του φίλμ ήταν ένα εστάντανέ του πλουσίου κτηματίου του Τζέφρου!...

Η Έβελιν, μπροστά σ' αυτήν την αποκάλυψι, άπόμεινε σαν χαμένη. Έπειτα, όταν συνήλθε, έτοίμασε γρήγορα-γρήγορα την θαλίτσα της και ξαναγύρισε τρομοκρατημένη κοντά στους γονείς της.

πως ήθελε να γίνη γυναίκα του. Εκείνος τότε ζήτησε έπισήμως το χέρι της το 1862 και στις 6 Σεπτεμβρίου του ίδιου χρόνου την παντρεύθηκε, τρελλά έρωτευμένος μαζί της.